A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2012. február 2.*

„Fellebbezés — Dömping — 1472/2006/EK rendelet — A Kínai Népköztársaságból és Vietnámból származó, bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatala — 384/96/EK rendelet — A 2. cikk (7) bekezdése, a 9. cikk (5) bekezdése és a 17. cikk (3) bekezdése — Piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállása — Egyéni elbírálás — Mintavétel”

A C-249/10. P. sz. ügyben,

a **Brosmann Footwear (HK) Ltd** (székhelye: Kowloon [Kína]),

a **Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd** (székhelye: Zhongshan [Kína]),

a **Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd** (székhelye: Guangzhou [Kína]),

a **Risen Footwear (HK) Co. Ltd** (székhelye: Kowloon)

(képviselik őket: L. Ruessmann, A. Willems, S. De Knop és C. Dackö ügyvédek)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2010. május 18-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: J.-P. Hix és R. Szostak, meghatalmazotti minőségben, segítőik: G. Berrisch Rechtsanwalt és N. Chesaites barrister)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. Scharf és H. van Vliet, meghatalmazotti minőségben),

a **Confédération européenne de l’industrie de la chaussure (CEC)**

beavatkozók az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (előadó) és D. Šváby bírák,

főtanácsnok: P. Mengozzi,

* Az eljárás nyelve: angol.

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. május 25-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2011. szeptember 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükben a Brosmann Footwear (HK) Ltd (a továbbiakban: Brosmann), a Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, a Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd (a továbbiakban: Lung Pao) és a Risen Footwear (HK) Co. Ltd az Európai Unió Törvényszéke T-61/06. sz., Brosmann Footwear (HK) és társai ügyben 2010. március 4-én hozott ítéletének (EBHT 2010., II-671. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kérik a Bíróságtól, amely ítéletben a Törvényszék elutasította a Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2006. október 5-i 1472/2006/EK tanácsi rendelet (HL L 275., 1. o.; helyesbítés: HL L 130., 48. o.; a továbbiakban: vitatott rendelet) részleges megsemmisítése iránti kérelmet.

Jogi háttér

2 A dömpingellenes intézkedéseknek az Európai Unió általi alkalmazását szabályozó rendelkezéseket a 2004. március 21-i 2117/2005/EK tanácsi rendelettel módosított (HL L 77., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 150. o.), az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.; a továbbiakban: alaprendelet) tartalmazza.

3 A piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás (a továbbiakban: MET) odaítélésének feltételeit illetően az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(7)

a) A nem piacgazdaságú országokból származó behozatal esetében a rendes értéket egy piacgazdaságú harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba – beleértve a Közösséget is – történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve, ha ez nem lehetséges, bármilyen más elfogadható alapon megállapítható, ideértve a hasonló termékért a Közösségben ténylegesen fizetett vagy fizetendő árat, és azt szükség esetén megfelelően módosítani kell úgy, hogy egy ésszerűen elfogadható haszonkulcsot is magában foglaljon.

A megfelelő, piacgazdaságú harmadik országot megalapozott módon, a kiválasztás idején rendelkezésre álló összes megbízható információ figyelembevételével kell kiválasztani. A határidőket szintén figyelembe kell venni; ha mód van rá, olyan piacgazdaságú harmadik országot kell kiválasztani, amely ugyanazon vizsgálat alá esik.

A vizsgálatban érintett feleket a vizsgálat megkezdése után rövid időn belül tájékoztatják a kijelölt piacgazdaságú harmadik országról, és tíz napot kapnak észrevételeik megtételére.

b) […] a Kínai Népköztársaságból származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–(6) bekezdésnek megfelelően határozzák meg, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján […] kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben az a) albekezdésben [helyesen: pontban] megállapított szabályokat kell alkalmazni.

c) A b) albekezdés [helyesen: pont] szerinti kérelmet írásba kell foglalni, és ennek elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy a gyártó piacgazdasági feltételek alapján működik, vagyis:

– a vállalkozás döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében, beleértve például a nyersanyagokat, a technológia és a munkaerő költségeit, a teljesítményt, az értékesítéseket és a beruházásokat, a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozzák meg, e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül, továbbá a főbb ráfordítások költségei alapvetően a piaci értékeket tükrözik,

– a vállalkozás egyetlenegy átlátható könyvelést vezet, amelyet a nemzetközi számviteli szabályoknak megfelelően független könyvvizsgálat alá vetnek, és amelyet minden területen alkalmaznak,

– a vállalkozás termelési költségeit és pénzügyi helyzetét nem érintik a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulások, különösen az eszközérték-csökkenés leírása, az egyéb leírások, a barterkereskedelem és az adósságkiegyenlítés útján történő kifizetés,

– az érintett vállalkozás a csődre és a tulajdonjogra vonatkozó jogszabályok hatálya alá tartozik, amelyek jogbiztonságot és stabilitást biztosítanak a vállalkozás működése számára, és

– a valutaváltásokat piaci árfolyamon végzik.

A vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést kell hozni arról, hogy a gyártó megfelel-e a fent említett kritériumoknak, miután külön konzultációkat folytattak a tanácsadó bizottsággal, és miután a Közösség érintett gazdasági ágazata számára lehetőséget biztosítottak az észrevételek megtételére. Ez a döntés az egész vizsgálat folyamán hatályban marad.”

4 Az alaprendeletnek „A kár meghatározása” [helyesen: a kár fennállásának meghatározása] címet viselő 3. cikkének (1), (2) és (7) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) E rendelet értelmében a »kár« kifejezés, amennyiben nincs másként meghatározva, a Közösség egy gazdasági ágazatának okozott jelentős hátrányt, a Közösség egy gazdasági ágazatának jelentős hátrány okozásával való fenyegetését, illetve az ilyen gazdasági ágazat létrehozásának jelentős hátráltatását jelenti, és e cikk rendelkezéseinek megfelelően kell értelmezni.

(2) A kármegállapításnak tényleges bizonyítékokon és tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia, a) mind a dömpingelt import mennyiségét és a dömpingelt importnak a Közösség piacán lévő hasonló termékek árára gyakorolt hatását; b) mind az ilyen importnak a közösségi iparra gyakorolt hatását illetően.

[…]

(7) A dömpingelt behozatalon kívüli azon ismert tényezőket, amelyek a dömpinggel egy időben kárt okoznak a Közösség egy gazdasági ágazatának, szintén meg kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy az ezen tényezők által okozott kárt ne tulajdonítsák a (6) bekezdés szerinti dömpingelt behozatal eredményének. Az ilyen tényezők közé tartozik a nem dömpingáron eladott importtermékek ára és

mennyisége, a kereslet csökkenése vagy a fogyasztási szokások változásai, a harmadik országbeli és a közösségi gyártók korlátozó kereskedelmi gyakorlata, illetve a közöttük zajló verseny, a technológiai fejlődés, valamint a közösségi ipar exportteljesítménye és termelékenysége."

5 A dömpingellenes vizsgálat megindításának feltételeit illetően az alaprendelet 5. cikkének (2)–(4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(2) Az (1) bekezdés szerinti panasznak tartalmaznia kell a dömping, a kár, valamint az állítólagosan dömpingelt behozatal és az állítólagos kár közötti okozati összefüggés bizonyítékát. […]

[...]

(3) A Bizottságnak, amennyire csak lehetséges, meg kell vizsgálnia a panaszban foglalt bizonyítékok pontosságát és helytállóságát, annak megállapítása céljából, hogy elegendő bizonyíték áll-e rendelkezésre a vizsgálat megindításához.

(4) Az (1) bekezdés alapján vizsgálat csak akkor indítható, ha panasznak a hasonló termékek közösségi termelői részéről való támogatása vagy ellenzése mértékének megvizsgálása alapján megállapítást nyer, hogy a panaszt a közösségi gazdasági ágazat részéről vagy annak nevében nyújtották be. A panasz akkor tekinthető a közösségi ipar részéről vagy annak nevében benyújtottnak, ha azt azok a közösségi termelők támogatják, akiknek együttes termelése a közösségi iparnak a panaszt támogató vagy azt ellenző részében a hasonló termék termelésének 50%-át meghaladja. Nem lehet azonban vizsgálatot indítani akkor, ha a panaszt kifejezetten támogató közösségi termelők részesedése a közösségi ipar által termelt hasonló termék össztermeléséből kevesebb, mint 25%."

6 Az alaprendelet 9. cikkének (5) és (6) bekezdése értelmében:

„(5) Megkülönböztetés nélkül és forrástól függetlenül megfelelő nagyságú dömpingellenes vámot kell kivetni minden olyan importtermékre, amelyről megállapítható, hogy dömpingelt és kárt okoz, kivéve az olyan forrásból származó behozatalt, amelyre az e rendeletben foglalt feltételek szerinti kötelezettségvállalás került elfogadásra. A vámot megállapító rendelet a vámot minden egyes szállítóra nézve, vagy ha ez kivihetetlen, illetve a 2. cikk (7) bekezdése a) pontjában meghatározott esetekben, általános szabályként, az érintett szállító országra nézve határozza meg.

Ha a 2. cikk (7) bekezdésének a) pontját kell alkalmazni, egyedi vámot határoznak meg azokra az exportőrökre, amelyek megfelelően alátámasztott kérelmek alapján bizonyítani tudják az alábbiakat:

a) ha teljes mértékben vagy részben külföldi tulajdonban lévő vállalkozásról vagy vegyes vállalatról van szó, az exportőrök szabadon hazautalhatnak tőkét és nyereséget;

b) az exportárakat és exportmennyiségeket, valamint az értékesítési feltételeket szabadon határozzák meg;

c) a részvények többsége magánszemélyek tulajdonában van. Azok az állami tisztviselők, akik az igazgatótanácsban foglalnak helyet, vagy kulcsfontosságú vezetői pozíciót töltenek be, kisebbségben vannak, illetve bizonyítani kell, hogy a vállalat kellőképpen független az állami befolyástól;

d) az árfolyamok átszámítása piaci árfolyamon történik; és

e) az állami beavatkozás nem olyan mértékű, amely lehetővé teszi az intézkedések kijátszását olyan esetben, ha egyedi exportőrökre eltérő vámtételeket határoznak meg.

(6) Ha a Bizottság a 17. cikknek megfelelően a vizsgálatának körét korlátozza, a 17. cikknek megfelelően jelentkező, de a vizsgálati körbe nem tartozó exportőrök vagy termelők importjaira alkalmazandó dömpingellenes vám nem haladhatja meg a mintában szereplő felekre nézve megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagát. E bekezdés alkalmazásakor a Bizottságnak figyelmen kívül kell hagynia minden nulla, csekély mértékű, valamint a 18. cikk értelmében megállapított különbözetet. Egyéni vámokat kell kivetni az exportőr vagy termelő azon importjaira, amelyek a 17. cikk alapján egyéni elbírálásban részesülnek."

7 A mintavételi módszert illetően az alaprendelet 17. cikkének (1) és (3) bekezdése ekképpen rendelkezik:

„(1) Azokban az esetekben, amikor a panaszosok, az exportőrök vagy importőrök, a termékfajták vagy az ügyletek száma túl magas, a vizsgálat a kiválasztás időpontjában rendelkezésre álló információk alapján statisztikailag érvényes minták használatával a felek, termékek vagy ügyletek ésszerű körére korlátozható, vagy arra a legnagyobb reprezentatív termelési, eladási vagy exportmennyiségre szűkíthető, amely a rendelkezésre álló idő alatt megfelelően megvizsgálható.

[…]

(3) A vizsgálat e cikkel összhangban történő korlátozása esetén is ki kell azonban számítani az egyéni dömpingkülönbözetet azon eredetileg ki nem választott exportőrök vagy termelők vonatkozásában, akik a szükséges információkat az e rendeletben meghatározott határidőn belül benyújtják, kivéve azt az esetet, ha az exportőrök, illetve importőrök száma olyan magas, hogy az egyedi vizsgálatok túlzott terhet jelentenének és akadályoznák a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését."

8 Az alaprendelet 18. cikkének (3) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(3) Az érdekelt fél által benyújtott információkat abban az esetben sem szabad figyelmen kívül hagyni, ha azok nem minden szempontból tökéletesek, feltéve hogy az ésszerűen pontos ténymegállapítást a hiányosságok nem nehezítik meg indokolatlanul, az információk ellenőrizhetők és azokat időben és megfelelő módon nyújtják be, továbbá hogy a fél a legjobb tudása szerint járt el.

(4) A bizonyítékok vagy információk el nem fogadása esetén az azokat szolgáltató felet haladéktalanul értesíteni kell ennek okairól, és lehetőséget kell biztosítani számára, hogy meghatározott határidőn belül további magyarázatokkal szolgáljon. Ha a magyarázatok elégtelennek minősülnek, e bizonyítékok vagy információk visszautasításának okait nyilvánosságra kell hozni, és a közzétett ténymegállapításokban fel kell tüntetni."

A jogvita előzményei

9 A Törvényszék a megtámadott ítélet 10–42. pontjában az alábbiak szerint foglalja össze a jogvita előzményeit:

„10 A felperesek […] Kínában bejegyzett, cipőgyártással és -exporttal foglalkozó társaságok.

11 A Kínából származó és a Kombinált Nómenklatúra meghatározott kódjai alá tartozó lábbelik behozatalára vonatkozóan mennyiségi kvótarendszert vezettek be, amely 2005. január 1-jén járt le.

12 A Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (Európai Cipőipari Szövetség, a továbbiakban: CEC) 2005. május 30-án benyújtott panaszát követően az Európai Közösségek Bizottsága dömpingellenes eljárást indított egyes, Kínából és Vietnamból származó, bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalát illetően. Az eljárás megindításáról szóló értesítést az *Európai Unió Hivatalos Lapja* 2005. július 7-i számában tették közzé (HL C 166., 14. o., a továbbiakban: eljárás megindításáról szóló értesítés).

13 Az érintett felek magas számára tekintettel az eljárás megindításáról szóló értesítés 5.1. pontjának a) alpontjában mintavételi módszer alkalmazását irányozták elő az alaprendelet 17. cikkének megfelelően.

14 A felperesek felvették a kapcsolatot a Bizottsággal, és 2005. július 25-én és 26-án benyújtották részére az eljárás megindításáról szóló értesítés 5.1. pontjának a), i) és e) alpontja szerint szükséges információkat annak érdekében, hogy figyelembe vegyék őket az exportáló gyártók mintavételezésekor, amelyet ezen intézmény az alaprendelet 17. cikke értelmében végrehajtani szándékozik, és hogy megkapják a MET-et, illetve hogy – ennek hiányában – egyéni elbírálásban (a továbbiakban: EE) részesüljenek.

15 2006. március 23-án a Bizottság elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó, bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 553/2006/EK rendeletet (HL L 98., 3. o., a továbbiakban: ideiglenes rendelet).

16 Az ideiglenes rendelet (9) preambulumbekezdése szerint a dömping és a kár kivizsgálása a 2004. április 1-je és 2005. március 31. közötti időszakra (a továbbiakban: vizsgálati időszak) terjedt ki. A kárfelmérés szempontjából lényeges tendenciák tekintetében a Bizottság a 2001. január 1-je és 2005. március 31. vége közötti időszak adatait elemezte (a továbbiakban: érintett időszak).

17 Figyelembe véve annak szükségességét, hogy a MET-ben esetlegesen nem részesülő kínai és vietnami exportáló gyártók számára rendes értéket állapítsanak meg, a rendes érték egy analóg ország – ez esetben a Brazil Szövetségi Köztársaság – adatai alapján történő megállapítása céljából ellenőrzést végeztek három brazil vállalat telephelyén (az ideiglenes rendelet (8) preambulumbekezdése).

18 Az ideiglenes rendelet (10), (11), (40) és (41) preambulumbekezdéséből következik, hogy az érintett termékkörbe főként olyan szandál, bakancs, utcai cipő és városi viseletre alkalmas cipő tartozik, amely bőr, illetve mesterséges vagy rekonstruált bőr felsőrésszel rendelkezik. Ezenkívül az ideiglenes rendelet (12)-(31) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság az érintett termékkörből kizárta a speciális technológiával készült sportcipőket (Special Technology Athletic Footwear, a továbbiakban: STAF), ugyanakkor e termékkörbe sorolta a gyermeklábbeliket. Az ideiglenes rendelet (38) preambulumbekezdése szerint, jóllehet igen különböző stílusúak és típusúak, az összes bőr felsőrésszel rendelkező lábbeli alapvetően azonos lényegi jellemzőkkel rendelkezik, azonos felhasználásra szánt, és a fogyasztók részéről azonos megítéléssel bír. Ekképpen a rendelet (39) preambulumbekezdése értelmében valamennyi ilyen különféle stílusú és típusú lábbeli egymással közvetlenül versenyez, és egymással igen nagymértékben helyettesíthető.

19 A Bizottság ennélfogva az ideiglenes rendelet (52) preambulumbekezdésében megállapította, hogy az érintett országokban és Brazíliában gyártott és értékesített, valamint a közösségi gazdasági ágazat által gyártott és a Közösség piacán értékesített, bőr, illetve mesterséges vagy rekonstruált bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik valamennyi típusa hasonlónak tekinthető az érintett országokból a Közösségbe exportálthoz.

20 A dömping meghatározásának keretében a Bizottság a mintavételi módszert alkalmazta. Az ideiglenes rendelet (55) preambulumbekezdése szerint azon kínai exportáló gyártók közül, amelyek jelezték a mintavételben való részvételre irányuló szándékukat, 154-en exportáltak a Közösségbe a vizsgálati időszak alatt. Ugyanezen preambulumbekezdés szerint e vállalatokat kezdetben együttműködő társaságoknak tekintették, és figyelembe vették a minta kiválasztásánál.

21 Az ideiglenes rendelet (57) preambulumbekezdéséből következik, hogy a Bizottság végül olyan mintát hagyott jóvá, amely a Közösségbe irányuló kínai export több mint 20%-át képviselő 13 kínai exportáló gyártót foglalta magában. Ugyanezen rendelet (59) preambulumbekezdése szerint a szóban forgó kiválasztásnál figyelembe vett kritérium először is az exportáló gyártó Közösségbe

irányuló exportjának mennyisége, másodsorban pedig az exportáló gyártó hazai piaci értékesítésének mennyisége volt. Ez utóbbi kritériummal kapcsolatban a Bizottság megállapította az ideiglenes rendelet (60) preambulumbekezdésében, hogy a hazai eladásokra vonatkozó adatok növelik a minta reprezentativitását, mivel információt közölnek az érintett terméknek a hazai piacokon történő gyártásával és értékesítésével összefüggő árakról és költségekről. Az ideiglenes rendelet (61) preambulumbekezdése szerint a mintába felvett kínai társaságok a vizsgálatban együttműködő gyártók Közösségbe irányuló exportjának 25%-át, hazai eladásainak pedig 42%-át képviselték. Ugyanezen preambulumbekezdés szerint a STAF-típusú lábbeliknek az érintett termékkörből való kizárása nem módosította jelentős mértékben a minták reprezentativitását.

22 Az ideiglenes rendelet (62) preambulumbekezdésének megfelelően azokat az exportáló gyártókat, amelyeket nem vettek fel a mintába, tájékoztatták arról, hogy a rájuk vonatkozó dömpingellenes vám megállapítására az alaprendelet 9. cikke (6) bekezdésének rendelkezéseivel összhangban kerül sor. Az egyéni dömpingkülönbözetnek az alaprendelet 9. cikkének (6) bekezdése és 17. cikkének (3) bekezdése alapján történő kiszámítására irányuló, ezen exportáló gyártók által benyújtott kérelmekkel kapcsolatban a Bizottság úgy vélte az ideiglenes rendelet (64) preambulumbekezdésében, hogy e kérelmek egyedi vizsgálata túlzott terhet jelentene, és akadályozná a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését. E körülmények között e gyártók dömpingkülönbözetét a mintát képező társaságok dömpingkülönbözetei súlyozott átlagának megállapítása révén határozták meg (az ideiglenes rendelet (135) és (143) preambulumbekezdése).

23 A mintavételhez eredetileg kiválasztott tizenhárom társaság közül egy nem válaszolt a Bizottság által neki címzett dömpingellenes kérdőívre (az ideiglenes rendelet (63) preambulumbekezdése).

24 A közösségi gazdasági ágazat meghatározását illetően a Bizottság az ideiglenes rendelet (150) preambulumbekezdésében megállapította, hogy a panaszosok az érintett termék teljes közösségi termelésének jelentős hányadát, jelen esetben mintegy 42%-át képviselik. Az ideiglenes rendelet (65) és (151) preambulumbekezdése szerint a Bizottság a mintavételhez kiválasztott tíz közösségi gyártót a termelési mennyiségek és a gyártók földrajzi elhelyezkedése alapján. A mintában szereplő tíz gyártó a panaszosok együttes termelésének mintegy 10%-át képviseli. Így az alaprendelet 5. cikkének (4) bekezdése értelmében vett közösségi gazdasági ágazatot az a 814 közösségi gyártó alkotja, amelyek nevében a panaszt benyújtották (az ideiglenes rendelet (152) preambulumbekezdése).

25 A mintában szereplő közösségi gyártók megnevezését illetően a Bizottság kifejtette, hogy e gyártók némelyikének vannak olyan közösségi ügyfelei, amelyek Kínából és Vietnamból is szereznek be termékeket, és amelyek így közvetlenül részesülnek az érintett behozatal hasznából. Az említett gyártók következésképpen „érzékeny helyzetben” vannak, mivel a feltételezett kárt okozó dömping elleni panaszuk vagy a panasz támogatása ügyfeleik egy részében elégedetlenséget kelthet. E gyártók attól tartanak, hogy egyes ügyfelek „ellenlépéseket” tehetnek, ami akár üzleti kapcsolatuk felmondását is jelentheti. A Bizottság tehát helyt adott a mintában szereplő gyártók kilétük bizalmas kezelése iránti kérelmének (az ideiglenes rendelet (8) preambulumbekezdése).

26 Az ideiglenes dömpingellenes intézkedések által a kár elhárítása érdekében elérendő szintet illetően a Bizottság megállapította az ideiglenes rendelet (284) preambulumbekezdésében, hogy várhatóan a forgalomra vetített 2%-os haszonkulcsra számíthatna a közösségi gazdasági ágazat a károsító dömping nélkül. Ugyanezen preambulumbekezdés szerint ez a szint megfelel a legmagasabb nyereségszintnek, amelyet a közösségi gazdasági ágazat az érintett időszakon belül, nevezetesen 2002-ben elért; amikor az érintett országok piaci részesedése viszonylag mérsékelt volt a vizsgálati időszakban elérthez képest.

27 2006. április 7-i és 12-i levelében a Bizottság az alaprendelet 14. cikkének (2) bekezdése, illetve 20. cikkének (1) bekezdése értelmében megküldte a felpereseknek az ideiglenes rendelet egy másolatát, valamint azt a dokumentumot, amely azon alapvető tényeket és szempontokat

tartalmazó részleteket foglalta magában, amelyek az ideiglenes dömpingellenes vám kivetésének alapjául szolgáltak (a továbbiakban: ideiglenes információs dokumentum). A Bizottság felhívta a felpereseket, hogy az e dokumentumokkal kapcsolatos esetleges észrevételeiket 2006. május 8-ig közöljék.

28 2006. május 8-i levelükben két felperes, a Brosmann Footwear (HK) (a továbbiakban: Brosmann) és a Lung Pao Footwear (Guangzhou) (a továbbiakban: Lung Pao), megküldték a Bizottságnak az ideiglenes rendelettel és az ideiglenes információs dokumentummal kapcsolatos észrevételeiket.

29 2006. június 2-án a Lung Pao és a Bizottság közötti találkozóra került sor az utóbbi székhelyén.

30 A Bizottság az alaprendelet 20. cikkének (2)–(4) bekezdése értelmében 2006. július 8-án telefaxon megküldte a felpereseknek a végleges dömpingellenes vám kivetésére vonatkozó javaslatát megalapozó alapvető tényekről és szempontokról szóló végleges információs dokumentumot. A Bizottság felhívta a felpereseket, hogy 2006. július 17-ig küldjék meg számára a végleges információs dokumentumra vonatkozó észrevételeiket.

31 2006. július 28-i levelében a Bizottság megküldte a felpereseknek a végleges információs dokumentum kiegészítését.

32 2006. július 17-i és augusztus 2-i levelükben három felperes, a Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan), a Lung Pao, valamint a Novi Footwear (Far East) Pte Ltd, megküldték a Bizottságnak a végleges információs dokumentummal és a végleges információs dokumentum kiegészítésével kapcsolatos észrevételeiket. 2006. augusztus 7-i levelében a negyedik felperes, a Risen Footwear (HK) Co. megküldte a Bizottságnak a végleges információs dokumentum kiegészítésével kapcsolatos észrevételeit.

33 2006. október 5-én az Európai Unió Tanácsa elfogadta a [vitatott] rendeletet […]. [Ennek] alapján a Tanács a sportcipők, a STAF-típusú lábbelik, a papucsok és más házicipők, valamint az orrmerevítővel ellátott lábbelik kivételével a Kínából származó és a Kombinált Nómenklatúra meghatározott kódjai alá tartozó bőr, illetve mesterséges vagy rekonstruált bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozóan végleges dömpingellenes vámot vezetett be (a [vitatott] rendelet 1. cikke). A felperesek által gyártott lábbelik vámfizetés előtti, közösségi határparitáson számított nettó árára alkalmazandó vám mértékét 16,5%-ban határozták meg. A [vitatott] rendelet 3. cikke szerint e vámtétel kétéves időtartamban volt alkalmazandó.

34 Az érintett terméket illetően a Tanács megerősítette a Bizottság értékelését (lásd a fenti 18. pontot), amelyek szerint a STAF-ot ki kell zárni az érintett termék meghatározásából, míg a gyermeklábbeliket ide kell sorolni (a [vitatott] rendelet (19) és (25) preambulumbekezdése). A Tanács azonban elutasította az arra irányuló kérelmeket, hogy az érintett termék meghatározásából kizárjanak hatféle, szabadalmaztatott technológiával gyártott lábbelit. E kategória tekintetében a Tanács megállapította, hogy a szabadalmaztatott technológia önmagában még nem jelenti a mindennapos használatra szánt lábbelik jellemzőinek lényeges módosítását. Ennélfogva e lábbelik továbbra is versenyeznek az érintett termék közösségi gyártásával (a [vitatott] rendelet (37) preambulumbekezdése).

35 A kínai gyártók körében végzett mintavétel reprezentatív mivoltát illetően a Tanács a [vitatott] rendelet (44) preambulumbekezdésében kiemelte, hogy a mintában szereplő vállalkozások a vizsgálatban részt vevő gyártóktól származó termékek Közösségbe irányuló exportjának több, mint 12%-át képviselik. Mivel az alaprendelet 17. cikke nem ír elő a reprezentativitás szintjét illetően küszöbértéket, a minta e rendelkezés értelmében reprezentatív.

36 A [vitatott] rendelet (46) preambulumbekezdésében a Tanács kifejtette továbbá, hogy az alkalmazott módszer célja, hogy a minták a lehető legreprezentatívabbak legyenek, és az ésszerűen megvizsgálható legnagyobb reprezentatív exportvolumen közé be kellett választani néhány olyan vállalatot, amelynek hazai értékesítése reprezentatív.

37 A közösségi gyártók körében végzett mintavételt illetően a Tanács elutasította a [vitatott] rendelet (53)–(59) preambulumbekezdésében azon kifogások összességét, amelyek annak reprezentativitását vitatták, és így megerősítette a Bizottság által az ideiglenes rendeletben tett megállapításokat (lásd a fenti 24. pontot).

38 A Tanács a [vitatott] rendelet (60)–(65) preambulumbekezdésében tért ki a MET megítélését illetően több társaság által benyújtott kérelmekkel kapcsolatos kérdésekre, amelyekre a Bizottság nem tért ki.

39 E preambulumbekezdések szerint azon tény, hogy a Bizottság nem válaszolt külön-külön az e tekintetben hozzá benyújtott valamennyi kérelemre, nem minősül az alaprendelet megsértésének. Ellenkezőleg, mindez megfelel e rendelet 17. cikkének. Az e cikkben előírt mintavételi módszer abban az esetben is alkalmazandó, amikor nagyszámú érintett társaság kérelmezi a MET megadását vagy az egyéni elbírálás alkalmazását. A jelen esetben az érintett társaságok által benyújtott kérelmek kivételesen magas száma miatt az adminisztráció kizárólag a mintát képező társaságok kérelmeit tudta egyedileg megvizsgálni annak érdekében, hogy az ügy iratainak lehető legegyedibb elemzéséből eredő követelményeket összeegyeztesse a kötelező határidők betartásával. Mindez azt eredményezte, hogy a mintát képező társaságokra megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagát a mintában nem szereplő társaságokra is alkalmazták. Ebből következik, hogy a közigazgatási eljárás során megfogalmazott azon kifogásokat, amelyek szerint a dömping megállapítása nem reprezentatív, szintén el kell utasítani.

40 E megfontolások az EE megítélésére irányuló kérelmeket illetően is érvényesek.

41 A közösségi gazdasági ágazat meghatározását illetően a Tanács a [vitatott] rendelet (157) preambulumbekezdésében kiemelte, hogy a panaszosok mindegyike együttműködött a vizsgálatban. A kárral kapcsolatos teljes kérdőíveket – a mintavétel jellegéből adódóan – kizárólag a mintában szereplő közösségi gyártóknak küldték meg (a [vitatott] rendelet (158) preambulumbekezdése).

42 A végleges dömpingellenes intézkedések által a kár elhárítása érdekében elérendő szintet illetően a Tanács a [vitatott] rendelet (292) preambulumbekezdésében a közösségi gazdasági ágazat által az ideiglenes vámok bevezetését követően benyújtott bizonyítékokra hivatkozik, amelyek alátámasztják, hogy az ideiglenes rendeletben meghatározott 2%-os haszonkulcsot (lásd a fenti 26. pontot) felül kell vizsgálni. Ennek alapján a Tanács a közösségi gazdasági ágazat forgalmának 6%-ára emelte e haszonkulcsot, kifejtve, hogy a közösségi gazdasági ágazat ilyen haszonkulcsot ért el a kárt okozó dömping által nem érintett lábbelik esetében.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

10 A Törvényszék Hivatalához 2006. december 28-án benyújtott keresetlevelükkel a felperesek a vitatott rendelet megsemmisítésére irányuló keresetet terjesztettek elő. A Törvényszék Hivatalához 2007. március 26-án érkezett beadványával a Bizottság kérelmezte, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. A Törvényszék Hivatalához 2007. április 5-én érkezett beadványával a CEC is kérelmezte, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. 2007. augusztus 2-i végzésében a Törvényszék második tanácsának elnöke helyt adott a Bizottság és a CEC által benyújtott beavatkozási kérelmeknek.

11 Keresetük alátámasztására a felperesek a következőkre alapított nyolc, az alábbiakon alapuló jogalapot terjesztettek elő:

– az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontjának, a 9. cikke (5) bekezdésének, valamint az egyenlő bánásmód elvének és a bizalomvédelem elvének a megsértése;

– az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának, és a 18. cikkének, valamint a védelemhez való jognak a megsértése,

– nyilvánvaló mérlegelési hiba, és az alaprendelet 5. cikke (4) bekezdésének megsértése;

– nyilvánvaló mérlegelési hiba, és az alaprendelet 1. cikke (4) bekezdésének, valamint 2. és 3. cikkének a megsértése,

– nyilvánvaló mérlegelési hiba, és az alaprendelet 17. cikkének, valamint az EK 253. cikknek a megsértése,

– nyilvánvaló mérlegelési hiba, és az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének, valamint az EK 253. cikknek a megsértése,

– nyilvánvaló mérlegelési hiba, és az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének megsértése, valamint

– nyilvánvaló mérlegelési hiba, és az alaprendelet 9. cikke (4) bekezdésének megsértése.

12 A kereset első két jogalapját a Törvényszék a megtámadott ítélet 77. és 78. pontjában azzal utasította el, hogy a mintavételi módszer alkalmazása esetén az alaprendelet nem biztosít a mintában nem szereplő gazdasági szereplők számára feltétlen jogot az egyéni dömpingkülönbözet kiszámítását illetően. A Törvényszék szerint egy erre irányuló kérelem elfogadása ugyanis a Bizottságnak az alaprendelet 17. cikke (3) bekezdésének alkalmazásával kapcsolatos döntésétől függ. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy mivel a MET odaítélése vagy az EE-ben részesülés csupán arra szolgál az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjával összhangban, hogy az egyéni dömpingkülönbözetek kiszámítása érdekében meghatározza a rendes érték kiszámításának módját, a Bizottság nem volt köteles a mintában nem szereplő gazdasági szereplőktől származó MET/EE iránti kérelmeket megvizsgálni, amennyiben az alaprendelet 17. cikke (3) bekezdésének alkalmazása keretében arra a következtetésre jutott, hogy e különbözetek kiszámítása túlzott terhet jelentene, és akadályozná a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését. A Törvényszék a hivatkozott ítélet 92. pontjában ebből azt a következtetést vonta le, hogy mivel a Bizottság a fentiekre tekintettel nem követett el hibát, amikor nem vizsgálta meg a felperesek MET/EE iránti kérelmeit, ez utóbbiak nem hivatkozhatnak megalapozottan az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában előírt három hónapos határidő túllépésére, mivel e határidő azon esetekre vonatkozik, amelyekben a Bizottságnak meg kell vizsgálnia az említett kérelmeket.

13 Ami a kereset harmadik jogalapját illeti, azt a Törvényszék elutasította, a megtámadott ítélet 112. pontjában megállapítva, hogy a közösségi gyártók nyilatkozata, miszerint támogatják a panaszt, elegendő a panasz támogatottságának megállapításához az alaprendelet 5. cikkének (4) bekezdése értelmében. A Törvényszék továbbá ugyanezen ítélet 114. és 118. pontjában úgy ítélte meg, hogy semmi sem akadályozza a Bizottságot abban, hogy a vizsgálat keretében figyelembe vegyen olyan bizonyítékokat, amelyeket jellegükből adódóan a vizsgálat megindítását megelőzően szerzett be, valamint megállapította, hogy a jelen ügyben a vitatott rendeletet az alaprendeletben előírt tizenöt hónapos határidőn belül fogadták el.

14 A nyilvánvaló mérlegelési hibán, és az alaprendelet 1. cikke (4) bekezdésének, valamint 2. és 3. cikkének a megsértésén alapuló negyedik jogalapot a Törvényszék azzal az indokkal utasította el, hogy az intézmények konkrétan meghatározták az érintett terméket az ideiglenes rendeletben és a vitatott rendeletben. A Törvényszék a megtámadott ítélet 156. pontjában a felperesek által keresetük

alátámasztására hivatkozott ötödik jogalapot is elutasította, amely jogalap keretében a felperesek lényegében az exportáló gyártóknak az alaprendelet 17. cikkének alkalmazásával létrehozott mintája reprezentativitását, valamint a vitatott rendelet vonatkozó indokolását vitatták.

15 A hatodik jogalapot illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 164. pontjában – többek között – megállapította, hogy a Bizottság birtokában volt a közösségi gyártókból álló minta azon kritériumok alapján történő kiválasztásához szükséges információknak, amelyeket a legrelevánsabbnak talált. Mivel a felperesek nem vitatták e kritériumok relevanciáját, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a mintavételre vonatkozó érvelést el kell utasítani. A Törvényszék a megtámadott ítélet 173. pontjában azt is megállapította, hogy a felpereseknek a két olasz társaság által szolgáltatott, állítólagosan hamis adatokra vonatkozó állításai csak akkor tekinthetőek relevánsnak, ha az említett adatok megkérdőjelezhetik a Tanács által a kár fennállásának megállapítása végett figyelembe vett tényezőket.

16 A közösségi gazdasági ágazat rossz exportteljesítményére alapított hetedik jogalapot illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 192. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Tanács a vitatott rendelet (224) preambulumbekezdésében helyesen állapította meg, hogy a közösségi termelés nagy részét a közösségi piacra szánták, és ennélfogva az exportteljesítmény nem okozhatott jelentős kárt a közösségi gazdasági ágazatnak. A Törvényszék azt is megállapította, a megtámadott ítélet 196. pontjában, hogy a más harmadik országokból származó behozatalból eredő hatások nem kérdőjelezhették meg a dömpingelt behozatal és a közösségi gazdasági ágazat által elszenvedett kár között fennálló okozati összefüggést. Továbbá, amint azt a Törvényszék megállapította a megtámadott ítélet 199. pontjában, ha az intézmények megállapítják, hogy adott termék behozatala, amely addig mennyiségi korlátozásoknak volt alávetve, e korlátozások megszűnésével növekszik, figyelembe vehetik e növekedést a közösségi gazdasági ágazat által elszenvedett kár értékelésekor. A Törvényszék ugyanezen ítélet 200. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy az intézmények figyelembe vettek számos tényezőt a kárral és az okozati összefüggéssel kapcsolatban, amelyek nem csupán a vizsgálati időszak utolsó negyedévére, hanem az érintett időszakra vonatkoztak.

17 Végül a Törvényszék a felperesek által keresetük alátámasztására hivatkozott nyolcadik jogalapot is elutasította, amely szerint a Tanácsnak a vitatott rendeletben szereplő értékelése a végleges dömpingellenes intézkedések által a kár elhárítása érdekében elérendő szintet illetően nyilvánvalóan téves, és a megtámadott ítélet 208. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor a közösségi gazdasági ágazat által a vizsgálat tárgyát nem képező lábbelik tekintetében elért haszonkulcsra támaszkodott, mivel e lábbelik kellően közeliek az érintett termékhez.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

18 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben abban a Törvényszék nem semmisítette meg a vitatott rendeletet, valamint kötelezte őket a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viselésére;

– semmisítse meg a vitatott rendeletet, és

– kötelezze a Tanácsot a fellebbezés és a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viselésére.

19 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen utasítsa el a fellebbezést;

– másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, és

– harmadlagosan utasítsa el a keresetet, és mindenesetre kötelezze a fellebbezőket a másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

20 A Bizottság kéri a fellebbezés elutasítását és a fellebbezők kötelezését az eljárás költségeinek viselésére.

A fellebbezésről

21 Fellebbezésük alátámasztására a fellebbezők kilenc jogalapra hivatkoznak, amelyek a következőkön alapulnak: először is jogban való tévedés az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése és 9. cikkének (5) bekezdése tekintetében, másodszor jogban való tévedés az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának alkalmazását illetően, illetve az indokolási kötelezettség megsértése azon három hónapos határidő tekintetében, amelyet a mintában szereplő kínai termelők MET/EE iránti kérelmeire alkalmaztak, harmadszor jogban való tévedés e 2. cikk (7) bekezdésének c) pontja vonatkozásában ugyanezen határidő tekintetében, amelyet a fellebbezők MET/EE iránti kérelmeire alkalmaztak, negyedszer a bizonyítékok elferdítése, az indokolási kötelezettség megsértése, valamint jogban való tévedés ugyanezen rendelet 3. cikkének (2), (5) és (6) bekezdését, illetve 4. cikkének (1) bekezdését, valamint 5. cikkének (4) bekezdését illetően, ötödször pedig jogban való tévedés a szóban forgó rendelet 6. cikke (1) bekezdésének alkalmazása vonatkozásában. A fellebbezés alátámasztására hivatkozott másik négy jogalap a Törvényszéknek a közösségi termelőket ért kárra vonatkozó megállapításait érinti, és a következőkön alapul: először jogban való tévedés az alaprendelet 3. cikkének alkalmazása tekintetében, illetve a bizonyítékok elferdítése, másodszor jogban való tévedés a vizsgálatot végző hatóság azon kötelezettségét illetően, hogy valamennyi releváns elemet gondosan és pártatlanul kell megvizsgálniuk, harmadszor az EK 253. cikk megsértése, negyedszer pedig jogban való tévedés az alaprendelet 3. cikke (7) bekezdésének alkalmazása tekintetében.

Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének és 9. cikke (5) bekezdésének alkalmazásával összefüggő jogban való tévedéseken alapuló jogalapokról

22 Az első három fellebbezési jogalapot együttesen célszerű megvizsgálni, mivel ezek a vitatott rendeletben a fellebbezők MET/EE iránti kérelmei tekintetében feltételezetten elkövetett jogban való tévedésekre vonatkoznak.

A felek érvei

23 Első jogalapjuk keretében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék jogban való tévedést követett el az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja, valamint 9. cikkének (5) bekezdése vonatkozásában, amikor megállapította, hogy az intézményeknek nem kellett megvizsgálniuk a fellebbezők MET/EE iránti kérelmeiket, és ezeket semmiképpen nem kellett figyelembe venniük. A fellebbezők szerint, ha a kínai gyártó-exportőrök bizonyítani tudták, hogy megfelelnek az e rendelkezésekben előírt feltételeknek, ezeket úgy kellett volna kezelni, mintha az e feltételeknek meg nem felelő gyártókétól, azaz olyan államtól eltérő államban telepedtek volna le, amelyben nem létezik piacgazdaság. E rendelkezések *per definitionem* csak egyedileg alkalmazhatók, mivel ezekből az következik, hogy meg kell határozni azokat a gazdasági feltételeket, amelyek között a társaságok egyenként tevékenykednek. A fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék jogban való tévedést követett el, amikor MET/EE iránti kérelmeiket az alaprendelet 17. cikke szerinti egyéni dömpingkülönbözet kiszámítása iránti kérelemre szűkítette le. Mindenesetre azon tény elismerését kérték, hogy a „piacgazdaságot alkalmazó Kínában” végzik tevékenységüket, és következésképpen velük szemben az ilyen feltételek között tevékenységet végző termelőkre alkalmazandó súlyozott átlagos vámmértéket alkalmazzák. A fellebbezők szerint továbbá a Törvényszék jogban való tévedést követett el annak megállapításával, hogy az intézmények érvényesen hivatkozhattak arra a tényre, hogy a MET/EE iránti kérelmek száma olyan nagy volt, hogy az akadályozta volna a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését.

24 Ami a második jogalapot illeti, abban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék jogban való tévedést követett el, amikor nem vizsgálta meg azon érvelésüket, miszerint az intézmények megsértették az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontját, mivel a vizsgálat megindításától számított három hónapos határidőn belül nem határoztak a mintában szereplő kínai termelők MET/EE iránti kérelmeiről. Mivel e tekintetben semmiféle indokolást nem szolgáltatott, a Törvényszék megsértette indokolási kötelezettségét.

25 Harmadik jogalapjuk keretében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék jogban való tévedést követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők saját MET iránti kérelmeiket illetően nem hivatkozhatnak az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjára azon okból, hogy a három hónapos időszak „azon esetekre vonatkozik, amelyekben a Bizottságnak meg kell vizsgálnia" a MET/EE iránti kérelmeket.

26 A Tanács szerint az első jogalap lényegében az első fokon hivatkozott jogalapot ismétli meg, amelyet a Törvényszék elutasított. A Tanács azt állítja, hogy a mintában nem szereplő termelők, valamint amelyek MET iránti kérelmét nem fogadták el az alaprendelet 17. cikke (3) bekezdésének megfelelően, nem részesülhetnek egyéni dömpingkülönbözetben, akár piacgazdasággal rendelkező országban telepedtek le, akár nem. Következésképpen piacgazdasággal nem rendelkező ország esetében a MET/EE iránti kérelmek tárgya, hogy lehetővé tegye a mintában szereplő, vagy azon társaságok számára, amelyek kérelmét az alaprendelet 17. cikke (3) bekezdésének megfelelően elfogadták, hogy egyéni dömpingkülönbözetben részesüljenek. Mindazonáltal a fellebbezők nem kérték első fokon az egyéni dömpingkülönbözet jogát vagy egyéni vámmérték megállapítását, tehát érvelésük nem releváns.

27 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a fellebbezők alapvető érve az az állítás, miszerint a mintában nem szereplő gazdasági szereplők MET/EE iránti kérelmeinek vizsgálata akkor is hasznos lehet, ha e gazdasági szereplők nem részesülnek egyéni dömpingkülönbözetben. Azt állítják, hogy e vizsgálat hasznos lehet, ha annak következtében az érintett gazdasági szereplők megszerezhették a MET-ben vagy EE-ben részesülő, a mintában szereplő gazdasági szereplők (súlyozott átlag) vámmértékét. Mindazonáltal a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők azt nem vitatták, hogy ez az ügyben nem volt lehetséges. A Bizottság szerint a fellebbezők semmiféle olyan érveléssel nem élnek, amely alkalmas lenne az intézmények azon kötelezettsége fennállásának igazolására, hogy valamennyi MET/EE iránti kérelmet meg kell vizsgálniuk, még akkor is, ha a mintavételi módszer mellett döntenek, amely kötelezettség hiányát a Törvényszék hibásan állapította volna meg.

28 A második fellebbezési jogalapot illetően a Tanács és a Bizottság elsősorban azt állítja, hogy ez először a fellebbezés szakaszában hivatkozott új jogalapnak minősül.

29 A harmadik jogalapot illetően a Tanács azt állítja, hogy a szóban forgó három hónapos határidő kifejezetten „arra a kérdésre vonatkozik, hogy a gyártó megfelel-e a MET kritériumainak." Amennyiben e kérdést nem vizsgálják, e három hónapos határidő nem irányadó. A Bizottság szerint az intézmények ugyanazon okok miatt nem voltak kötelesek megvizsgálni a fellebbezők MET/EE iránti kérelmeit, amelyekre az első fellebbezési jogalapra adandó válasz keretében hivatkoztak. E jogalap tehát megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

30 Előzetesen hangsúlyozni kell, hogy az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a nem piacgazdaságú országokból származó behozatal esetében – az ugyanezen cikk (1)–(6) bekezdésében foglaltaktól eltérően – a rendes értéket főszabály szerint egy piacgazdaságú harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke alapján kell megállapítani.

31 Mindazonáltal a szóban forgó cikk (7) bekezdésének b) pontja értelmében a többek között Kínából származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket a 2. cikk (1)–(6) bekezdésének megfelelően határozzák meg, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint az ugyanezen (7) bekezdés c) pontjában előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően megállapításra kerül, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében.

32 Hangsúlyozni kell, hogy a MET-jogállást kérelmező gyártó-exportőrre hárul a bizonyítási teher az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja értelmében. E tekintetben ugyanezen (7) bekezdése c) pontjának első albekezdése előírja, hogy az ilyen gyártó által benyújtott kérelemnek elegendő, az ez utóbbi rendelkezésben meghatározott bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy e gyártó piacgazdasági feltételek mellett végzi tevékenységét. Következésképpen a közösségi intézményeknek nem kell bizonyítaniuk, hogy a gyártó-exportőr nem felel meg a szóban forgó jogállás megadása feltételeinek. Ezen intézményeknek ellenben mérlegelniük kell azt, hogy az érintett gyártó által benyújtott adatok elegendők-e annak bizonyítására, hogy a hivatkozott 2. cikk (7) bekezdésének c) pontja által a MET elismerése tekintetében előírt feltételei teljesülnek, és az uniós bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ez a mérlegelés nem tartalmaz-e nyilvánvaló hibát.

33 Amint az a megtámadott ítélet 14. pontjából következik, a fellebbezők benyújtották a Bizottsághoz az eljárás megindításáról szóló értesítés 5.1. pontjának a), i) és e) alpontja szerint szükséges információkat annak érdekében, hogy megkapják a MET-et, illetve hogy – ennek hiányában – egyéni elbírálásban részesüljenek. Az uniós intézmények nem végezték el a szóban forgó kérelmek egyéni vizsgálatát.

34 A vitatott rendelet (61) preambulumbekezdéséből ugyanis az következik, hogy az érintett intézmények az alaprendelet 17. cikkére hivatkozva megállapították, hogy az exportőrök a mintavételi módszer sajátosságából adódóan nem részesülhetnek egyéni értékelésben. Ugyanezen preambulumbekezdésben pontosításra került, hogy a MET és az EE iránti kérelmek száma olyan nagy volt, hogy az egyéni vizsgálat – amelyet egyes egyéb esetekben elvégeznek – adminisztratív szempontból megvalósíthatatlan volt. Az uniós intézmények e körülményekre figyelemmel ésszerűnek ítélték, hogy a mintában szereplő társaságok alapján megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagát a mintában nem szereplő társaságokra is alkalmazzák.

35 A megtámadott ítélet 72–80. pontjában a Törvényszék elutasította a fellebbezők azon érvelését, miszerint az alaprendelet arra kötelezi a Bizottságot, hogy megvizsgáljon valamennyi, nem piacgazdasággal rendelkező országban letelepedett gazdasági szereplőtől származó MET/EE iránti kérelmet. A megtámadott ítélet 78. pontjában azt is megállapította, hogy a Bizottság nem köteles a mintában nem szereplő gazdasági szereplőktől származó MET/EE iránti kérelmeket megvizsgálni, amennyiben a szóban forgó rendelet 17. cikke (3) bekezdésének alkalmazása keretében arra a következtetésre jutott, hogy e dömpingkülönbözetek kiszámítása túlzott terhet jelentene, és akadályozná a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését.

36 Mindazonáltal a Törvényszék jogban való tévedést követett el, amikor megállapította, hogy a Bizottság nem volt köteles megvizsgálni a mintában nem szereplő gazdasági szereplőktől származó, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontján alapuló MET iránti kérelmeket.

37 E tekintetben először is – és előzetesen – meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése e rendelet azon rendelkezései közé tartozik, amelyek kizárólag a rendes érték meghatározására vonatkoznak, míg ugyanezen rendeletnek a mintavételre vonatkozó 17. cikke az elsősorban a dömpingkülönbözet meghatározásához rendelkezésre álló módszerekre vonatkozó rendelkezések közé tartozik. Következésképpen eltérő tartalmú és célú rendelkezésekről van szó.

38 Másodsorban a Bizottság azon kötelezettsége, hogy határoznia kell valamely, a MET-ben részesülni kívánó gazdasági szereplő kérelméről, kifejezetten az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdéséből következik. E rendelkezés ugyanis ugyanezen cikk (1)–(6) bekezdése értelmében a rendes érték meghatározásának kötelezettségét írja elő, amennyiben egy vagy több vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján megállapításra kerül, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártók számára. Az azon gazdasági körülmények elismerésére vonatkozó kötelezettség fennállását, amelyek között az egyes gyártók tevékenységüket végzik az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében, nem befolyásolja a dömpingkülönbözet kiszámításának módja.

39 Harmadsorban az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második albekezdése értelmében a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést kell hozni arról, hogy a gyártó megfelel-e a MET-ben való részesülés ugyanezen (7) bekezdés c) pontjában említett kritériumainak.

40 Következésképpen a fellebbezők fellebbezésük alátámasztására hivatkozott első három jogalapjának helyt kell adni annyiban, amennyiben az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének megsértésén alapulnak. A megtámadott ítéletet tehát hatályon kívül kell helyezni anélkül, hogy a többi fellebbezési jogalapról szükséges volna határozni.

Az első fokon benyújtott keresetről

41 Az Európai Unió Bírósága alapokmányának 61. cikke szerint, ha a fellebbezés megalapozott, a Bíróság a Törvényszék határozatát hatályon kívül helyezi. Ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti. Jelen esetben ez a helyzet.

42 A jelen ítélet 36–40. pontjából először is az következik, hogy a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia a fellebbezőknek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontja alapján benyújtott, a vitatott rendeletben előírt dömpingellenes eljárás keretében a MET megszerzése iránti indokolt kérelmeit. Ezt követően meg kell állapítani, nem zárható ki az, hogy ez a vizsgálat a fellebbezők tekintetében a vitatott rendelet 1. cikkének (3) bekezdése értelmében velük szemben alkalmazandó 16,5%-ostól eltérő végleges dömpingellenes vám kivetéséhez vezetett volna. E rendelkezésből ugyanis az derül ki, hogy csak egy, a mintában szereplő kínai gazdasági szereplővel szemben vetettek ki 9,7%-os végleges vámot, aki megkapta a MET-et. Márpedig, amint az a jelen ítélet 38. pontjából következik, ha a Bizottság azt állapította volna meg, hogy piacgazdasági feltételek állnak fenn a fellebbezők tekintetében is, amennyiben egyéni dömpingkülönbözet kiszámítása nem lett volna lehetséges, velük szemben is ugyanezen vámot kellett volna alkalmazni.

43 E körülményekre figyelemmel meg kell semmisíteni a vitatott rendeletet a fellebbezőket érintő részében.

A költségekről

44 A Bíróság eljárási szabályzata 122. cikkének első bekezdése kimondja, hogy ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §–a alapján, amelyet e szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen 69. cikk 4. §–ának első bekezdése előírja, hogy az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket, harmadik bekezdésében pedig rögzíti, hogy a Bíróság elrendelheti, hogy az előző bekezdésekben nem említett beavatkozók maguk viseljék saját költségeiket.

45 Mivel a Bíróság a fellebbezők fellebbezésének helyt adott, és az őket érintő részben megsemmisítette a vitatott rendeletet, kötelezni kell a Tanácsot a saját költségein kívül a fellebbezőknek az elsőfokú eljárás és a jelen eljárás során felmerült költségei viselésére, ez utóbbiak kérelmének megfelelően. Ezenfelül a Bizottságot és a CEC-t kötelezni kell, hogy maguk viseljék az elsőfokú és a jelen eljárás során felmerült költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) Az Európai Unió Törvényszékének a T-406/06. sz., Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ügyben 2010. március 4-én hozott ítéletét hatályon kívül helyezi.

2) A Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2006. október 5-i 1472/2006/EK tanácsi rendeletet megsemmisíti a Brosmann Footwear (HK) Ltd-re, a Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd-re, a Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd-re és a Risen Footwear (HK) Co. Ltd-re vonatkozó részében.

3) Az Európai Unió Tanácsa viseli a Brosmann Footwear (HK) Ltd-nek, a Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd-nek, a Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd-nek és a Risen Footwear (HK) Co. Ltd-nek az elsőfokú eljárás és a jelen eljárás során felmerült költségeit.

4) Az Európai Bizottság és a Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) maguk viselik az elsőfokú eljárás és a jelen eljárás során felmerült költségeiket.

Aláírások